

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΛΕΑΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 6

Κυριακή 6 Μαΐου 1946 Π.Ο.Η.

† ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

***Ἀδελφοί: Στήνεται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν**

Β'. Θεσσ. Κεφ. Β'. 15

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

*Επιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἄγιον Διακλήσιον Κύριον Κύριον Παύλον Κονδύλη 7—Ἀθήναι Ὑπεύθυνος Συντάξας: Ἀρχιμ. Μαρτύριος Ζούλιας

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Γ'.

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον κατελήξαμεν ὡς ἑξῆς: "Ὅντως ἐξήνεγκαν μὲν καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι σοφοὶ τῆς Ἀνατολῆς ἠθικὰς τινὰς ἀληθείας, ἀλλὰ πάντας τούτους ὑπερέβησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί, εἰς τὴν μεγάλην καὶ φαινήν διάνοιαν τῶν ὁποίων ἐξήχθησαν αἱ ὑψηλότεραι ἠθικαὶ ἔννοιαι, αἱ θέλουσαι καὶ σαγηνεύουσαι ἄχρι τῆς σήμερον τὴν διάνοιαν καὶ τὴν καρδίαν πάντος διανοομένου ἀνθρώπου. Τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου ἐπαναφέροντες λέγομεν, διὰ τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης ὑπεροχῆς τῶν Ἑλλήνων σοφῶν ἔγκειται εἰς τὴν ἰδιάζουσαν καὶ ὅλως ἐξαιρετικὴν ἀποστολήν, ἣς ἔλαχεν ἐξ ὅλων τῶν ἐθνῶν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος παρὰ τῆς Θεῆς προνοίας, ὅπως διὰ τῆς λιγυρᾶς καὶ ἀθανάτου Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ὑψηλῆς παιδείας μορφώσῃ καὶ παιδαγωγήσῃ καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη εἰς τὰς τριβύδας τῆς ἀληθινῆς θεογνωσίας, καὶ διανοίῃ τὸν νοῦν αὐτῶν πρὸς κατανόησιν τῶν ὑψίστων καὶ τελειωτάτων τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἠθικῆς ἀληθειῶν. Κατὰ δεύτερον λόγον τὸ αἴτιον τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἀποδοτέον εἰς τὴν ζωτικὴν καὶ προνομιόχον φύσιν αὐτοῦ, ἥτις λόγῳ κλίματος καὶ τῆς συμβολῆς τῶν ἱστορικῶν καὶ ἐθνικῶν αὐτοῦ παραδόσεων ἀπέβη τελειότερα καὶ δημιουργικωτέρα πάσης ἄλλης φυλῆς, μειονεκτούσης εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐθνικῆς καὶ ἱστορικῆς διαπλάσεως καὶ ἀνθήσεως.

Ὅμως ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ἐπειδὴ λόγῳ τῆς προνομιούχου φύσεώς του καὶ τῆς ἥς ἔλαχεν ὑψίστης ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς παρὰ τῆς Θεῆς προνοίας, ἥτις πόρρωθεν προορίζει τοὺς δημιουργοὺς τῶν κοσμοῖς ἱστορικῶν γεγονότων, ἐπειδὴ, λέγω, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εὗρίσκετο πλησιέστερον, ἢ οἱ λοιποὶ λαοὶ πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τοῦτο ἐφάνη ὑπέρτερος εἰς τὴν σφαῖραν τῶν θεολογικῶν καὶ ἠθικῶν ἀληθειῶν. Διότι τὸ ὕψος τῶν ἀνθρωπίνων λόγων καὶ πράξεων ἐξαρτᾶται ἐκ

τοῦ ὕψους τῶν ἀνθρωπίνων ἰδεῶν, ὡς λέγει καὶ τις τῶν νεωτέρων σοφῶν. «Εὐτυχὴς ὁ ἔχων ἐν τῇ διανοίᾳ καὶ τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἔννοιαν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἐν ᾧ συγκεντρῶνται τὸ ἰδεώδες τῆς ἐπιστήμης, τῆς τέχνης, τὸ

βλήτου ἔργου καὶ ἐπιστημονικοῦ ἀξιώματος.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία λέγει καὶ τις τῶν Ἀγγλῶν σοφῶν διὰ τοῦ ἀπλέτου φωτός αὐτῆς δεκνέει τὸ τί ὀφείλει ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ἥτις ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην φυλὴν ἀνέπτυξε τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας. Αὕτη, λέγει οὗτος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ κάλλους καὶ τῆς μορφῆς τοῦ λόγου εἶπε τὴν τελευταίαν λέξιν. Τὰ Ἑλληνικὰ δημιουργήματα τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν ἀποτελοῦσι καὶ σήμερον ἔτι τὴν λυθῖαν λιθὸν τῆς τελειότητος καὶ ἀρτιότητος· εἶνε δὲ παρήγορος δι' ἡμᾶς λέγει οὗτος ἡ σκέψις καὶ ἡ ὁμολογία, διὰ πᾶν νεώτερον ἐπιστημονικὸν καὶ τεχνικὸν ἔργον, ὅπερ δὲν προσαρμόζεται πρὸς τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ὑποδείγματα, εἶναι προσωρισμένον εἰς ἐξασφάλισιν, ὡς βάρβαρον καὶ ἐξωτικόν.

Παρ' ὅλας ὁμῶς ταύτας τὰς προόδους τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τῆς τεχνικῆς εἰς τὸ ἐπίπεδον ὅμως τῆς πρακτικῆς καὶ ἐφηρμοσμένης ἠθικῆς ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία τότε, οὐ μόνον δὲν ἔκαμε πρόδοσιν, ἀνάλογον πρὸς τὸν πλοῦτον τῆς σοφίας τῆς καὶ τὸ ὕψος τῆς διανοίας τῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ μωρᾶς μοιροδοξίας ἠνείχετο νὰ λιμνάζῃ καὶ νὰ ἀσφυκτιᾷ εἰς τὰ πηλῶδη τενάγη τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς διαφθορᾶς, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν δύναμιν νὰ ἀνανήψῃ διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων αὐτῆς, καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἠθικὴν ἀνάρρωσιν ἐκ τῆς συνεχούσης αὐτὴν ἠθικῆς νόσου καὶ καχεξίας. «Καθεύδοντες, ἐφώνει καὶ ὁ πρῦτανος τῶν ἀρχαίων σοφῶν ὁ Σωκράτης, διατελοῖτε ἂν εἰμὴ τίνα ἄλλον ἐπιπέμψειεν ὁ θεός, κηδόμενοι ὑμῶν». Τὰ ἠθικὰ ἔληκ καὶ ἐπὶ τὰς ἠθικὰς κηλίδας, αἵτινες ἐμόλυνον καὶ κατεβίβρωσκον τὸν ἠθικὸν ὁργανισμὸν τῆς τότε Ἑλληνικῆς κοινωνίας, περιγράφουσι διὰ τῶν μελανωτέρων καὶ ζοφερωτέρων χρωμάτων οἱ κλασσικοὶ συγγραφεῖς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἐποχῆς. Τῷ ὄντι βδελυγμῶν ἀσθάνεται τις καὶ ἀπο-

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ Προέδρου Ἀδελφ. Πανιερωτάτου πρ. Φλωρίνης Κου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ καὶ τῶν Μελῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἁγίου Μεγαρίδος κ. κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγ. Διακλήσιον κ. κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

ἰδεώδες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς, αὐταὶ, λέγει οὗτος, εἶναι αἱ ζῶσαι πηγαὶ τῶν μεγάλων ἔργων καὶ ἰδεῶν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀπείρου Θεοῦ φωτιζόμεναι. Ἀληθῶς οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοὶ μὲ τὴν ἀδροτάτην καὶ γονιμοτάτην διάνοιαν, τὴν πλουσιωτάτην καὶ εὐπερον φαντασίαν τῶν ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς λιγυρᾶς καὶ ἀριστοτεχνικῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοιαύτας ἐξήνεγκον ἀληθείας περὶ Θεοῦ, περὶ φύσεως, περὶ ἀνθρώπου, ὥστε ἔδωκαν τὴν σφραγίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς τὴν διανοητικὴν ἠθικὴν, καὶ πνευματικὴν διαμόρφωσιν τῆς Ἀρχαιοτάτης καὶ τῶν χρωματισμῶν εἰς τὴν διατύπωσιν καὶ ἀναγνώρισιν παντός τελείου καὶ ἀνυπερ-

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Ο.

	Π.	Ν.	
Δευτ.	7	20	Ἀνάμνησις φαν. σημ. τοῦ Σταυροῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ
Τριτ.	8	21	Ἰωάν. Θεολ., Ἀρσεν. Μεγ.
Τετ.	9	22	Προφ. Ἡσαίου, Χριστοφ.
Πέμ.	10	23	Ἀποστ. Σίμωνος Ζηλωτοῦ
Παρ.	11	24	Μωκίου Ἱερομάρτυρος
Σάβ.	12	25	Ἐπιφανίου Γερμανοῦ Ἐπ.
ΚΥΡ.	13	26	ΕΚΤΗ τοῦ ΤΥΦΛΟΥ
Δευτ.	14	27	Ἰσιδώρου Χίου μάρτυρος
Τριτ.	15	28	Παχωμίου καὶ Ἀχιλλίου
Τετ.	16	29	Θεοδώρου τοῦ Ἡγιασμέν.
Πέμ.	17	30	Ἀνδρονίκου, Ἰουνίας Ἀπ.
Παρ.	18	31	Πέτρου, Διον. Χριστ. Μαρ.
Σάβ.	19	1	Πατρικίου Ἱερομ.

τροπιασμόν, ἀναγινώσκων τὰς ἡθικοκοινωνικὰς ἐκείνων περιγραφάς, τὰς εἰκονιζούσας τὰς ποικίλας φάσεις τῆς ἡθικῆς ἐξαχρείωσης, καὶ παριστώσας τὰς τερατώδεις ἐκείνας τῆς ἀκολασίας σκηνάς, ὧν θέατρον παρίστατο ἡ τότε παρονοῦσα καὶ ὀργιάζουσα Ἑλληνικὴ κοινωνία. Εἰς μεγαλύτερον ἀκόμῃ βαθμὸν εὐρίσκετο ἡ ἡθικὴ ἐξαχρείωσις καὶ διαφθορὰ εἰς τὰ λοιπὰ τότε ἔθνη, διότι οὖν, καὶ ἂν ἔστρεφε τις τὸ ὄμμα, καὶ εἰς οἰοδήποτε τῆς κοινωνίας στρώμα, ἀπετροπιάζετο ὑπὸ τῆς εἰδεχθοῦς θέας τῆς κακίας καὶ τῆς ἀκολασίας, ἥς ἡ ἀπαισία φαγῆδαινα κατεβίβρωσκε τὸν ἡθικοκοινωνικὸν ὀργανισμόν πάσης τάξεως καὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἀληθὺς ἡ τάλαινα ἀνθρωπότης αἰμάσουσα ἐσφάδαζεν ὑπὸ τοὺς σπαρακτικούς δυνυχὰς τοῦ αἰμοχαροῦς τῆς ἀκολασίας καὶ πάσης ἀνομίας θηρίου, οὗ καὶ μόνῃ ἡ ἀποικνικὴ καὶ βρωμερὰ ἀναπνοὴ ἐπέφερε τὴν σήψιν καὶ τὸν μαρασμόν πάσης πνευματικῆς βλαστήσεως καὶ ἡθικῆς τῶν καρδιῶν ἐξανθήσεως.

Ἰνα δὲ καταστήθῃ δῆλον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων αὐτοῦ νὰ ἐπανεύρῃ καὶ ἐπανακτήσῃ τὴν, ἣν συνεπέλα τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας ἀπώλεσεν πνευματικὴν ὕγιαν καὶ ἡθικὴν εὐεξίαν, ἡ πανσοφία καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ φοδόδομησεν, ὅπως πρὸ τῆς ἐλευσεως εἰς τὸν κόσμον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναφανῶσιν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους τὰ μεγαλεῖτερα πνεύματα καὶ αἱ φαινόταται τῆς ἀνθρωπότητος διάνοιαι, αἵτινες, ἂν καὶ διεισέδυσαν εἰς τὰ ἄδυστα μυστήρια τῆς φύσεως, καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας, καὶ ἀνέπτυξαν τὰς ὑψηλότερας καὶ τελειότερας ιδέας περὶ Θεοῦ, καὶ τοῦ ὑψηλοῦ τοῦ ἀνθρώπου προορισμοῦ, δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως, παρ' ὅλην τὴν αἴγλην καὶ τὴν γοητείαν, ἣν ἤσκουν αἱ δογματικαὶ καὶ ἡθικαὶ αὐτῶν διδασκαλαί, νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῆς βελτιώσεως τῆς ἡθικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀσπαίροντες ὑπὸ τοῦς γαμφόνυχας τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας. Ναι ἢ τότε νοσοῦσα καὶ ἀκολασταίνουσα κοινωνία δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρυσθῇ ἐκ τῶν ὑψηλῶν καὶ σαγηνευτικῶν τῆς φιλοσοφίας διδαγμάτων τοῦ θυμῆρες μύλαγμα καὶ τοῦ ἀνεπώδυνον φάρμακον, οὐχὶ πλέον πρὸς θεραπείαν τῆς ἡθικῆς νόσου, ὅφ' ἥς κατετρώχε-

ΕΝ ΕΙΣ ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ

Τοῦ Σεβασ. Ἐπισκ. Διαν. Ἀσίας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

ΕΞΟ ΜΕΤΡΙΟΦΡΩΝ

Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι μία τῶν καλλιτέρων ἀρετῶν.

Αὕτη εἶναι χαρακτηριστικὸν γνώρισμα πεφωτισμένου νοῦς καὶ διωρθωμένης καρδίας. Ἀλλ' ἡ κακῶς νοουμένη μετριοφροσύνη δύναται νὰ ἀποβῇ καὶ ἐπιζημία, δύνανται δηλαδὴ νὰ ἀποβῇ ἐπιζημία, ὅταν ἐκ μετριοφροσύνης πολυλάκεις ἀποφεύγομεν νὰ χρησιμοποιοῦμεν χάριν τοῦ κοιντοῦ καλοῦ τὴν ἀξιοιότητά μας, τὴν προκοπὴν μας καὶ πᾶν τάλαντον τοῦ ὁποῖον μᾶς ἐνεπιστεῦθη ὁ Κύριος.

Ἡ Μετριοφροσύνη ἐπιβάλλεται καὶ εἶναι πολύτιμος στολισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ὁ ἄνθρωπος πρῶτῃ πολλὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἐκ μετριοφροσύνης δὲ ἐπιδεικνύει ὅλην.

Ἡ μετριοφροσύνη δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ ταν ἄνθρωπον εἰς τὸ καλὸν ἄλλ' εἰς τὴν ἐπιδείξειν.

Ὑπάρχουν καὶ περιστάσεις καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ ἐπιδείξεις τῶν ἀγαθῶν πράξεων, ὅταν αὕτη γίνεταί με τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐκλύσωμεν καὶ ἄλλους πρὸς αὐτὰς ἢ νὰ δημιουργηθῇ ἐν γενικὸν καλόν. Ἀν-θέλῃ ὁ λαμπρὸς ἥλιος νὰ ἐκλύσῃ πρὸς ἑαυτὸν τὰ ὅμματα τῶν ἀνθρώπων, πρέπει νὰ λάμψῃ. Οὕτω καὶ αἱ καλὰ πράξεις πρέπει νὰ φαίνωνται, οὐχὶ πρὸς δόξαν τοῦ ποιήσαντος, ἀλλὰ πρὸς διδασκαλίαν καὶ δημιουργίαν μιμητῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Παναγ. Κοτταράν. Θεολόγικη. Ἐπιταγή 15 χιλιάδων δρχ. 5ου φύλλου ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν.

Αἶδες κ. Σάββαν Παπαδόπουλον Θεολογικὴν, ἀξία 20 φύλλων 3ου καὶ 4ου δρχ. 4.000 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδεικνύει δρχ. 10.000 ἐδώσαμεν εἰς τὸν καμιστήν.

Κον Χαριτόπουλον Κατερίνην. Ἀξία 30 φύλλων 1ου, 2ου, 3ου δρχ. 6.000 ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν.

Κον Θεοδ. Ζάχον Κόρινθον. Ἀξία 67 φύλλων 1ου, 2ου, 3ου δρχ. 13.400 ἐλήφθη σὰς εὐχαριστοῦμεν.

το, ἀλλὰ τοῦλάχιστον πρὸς κατευνασμόν τῆς φλεγμονῆς καὶ ἀπάλυνσιν τῶν ἡθικῶν αὐτῆς πληγῶν. Εἰς τὴν ἀξιοθρήνητον καὶ ἀπονενοημένην ταύτην ἡθικὴν κατάστασιν οὐσα ἡ τλήμων κοινωνία, ἀνεφάνει, ὥς ὁ Μάρκεθ τοῦ Σαίξπηρου «εἰς δύναται νὰ θεραπεύσῃ τὸ ἄρρωστόν μου πνεῦμα, νὰ ἐκκριζώσῃ ἐκ τῆς καρδίας μου τὴν ἄκανθαν τῆς λύπης, νὰ σβέσῃ ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου μου τὰς φλόγας τῆς μανίας, νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ στήθος μου ἐκ τοῦ ἐφιάλτου τῆς ὀδύνης, νὰ λευκάνῃ τὴν μελανίαν τῆς ψυχῆς μου, νὰ ἀποκαθάρσῃ τὸν ῥύπον τῶν παθῶν, καὶ νὰ μεταγγίσῃ εἰς τὰς φλέβας τῆς ψυχῆς μου τὸν ζήδωρον τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος παρήγορον παλμόν, τὸν φυγαδεύοντα τὸν ἀπαισίον ἀπελπισμόν;»

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ἡ Ὁρθόδοξος ἡμετέρα παράταξις τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ἀγωνιζομένη ἐπὶ εἰκοσαετίαν καὶ πλέον ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως τοῦ Πατροπαράδοτου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰουλιανοῦ Ἐορτολογίου ἀγεί ἡμερον ἀναμνηστικὴν ἐπέτειον. Διότι κατὰ τὴν ἡμερον ἀκριβὺς ἡμέραν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος πρὸ ἑνδεκαετίας ἦτοι κατὰ τὸ ἔτος 1935 τρεῖς διαπρεπεῖς Ἀρχιερεῖς ὁ μακαρίτης Δημητριάδης Γερμανός, ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος καὶ ὁ ἡδὴ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Ἅγιος πρῶν Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος, ὑψώσαντες τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνέλαβον τὴν ποιμαντορίαν καὶ τὴν πνευματικὴν διακυβέρνησιν τῆς πολυαριθμοῦ καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐπεκτεινομένης ὕγιος καὶ ὀρθοφρονούσης μερίδος τῶν Παλαίσθημερολογιῶν.

Διέρευσαν ἔκτοτε τόσα ἔτη καὶ ἐμεσολάβησαν τόσα θλιβερά Ἐκκλησιαστικά καὶ ἔθνηκα γεγονότα καὶ ἥδη ἡ Ὁρθόδοξος παράταξις ἡμῶν φθάνουσα διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου πρὸς τὸ προσδοκούμενον τέρμα τῶν κόπων καὶ τῶν ἀγώνων αὐτῆς, ποιεῖται ζωηρὰν ἀνάμνησιν τῆς σημερινῆς ἡμέρας τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς θὰ στηλογραφῇ καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος ὅστις βεβαίως θὰ ἀποθανάτισθῃ διὰ τῆς γραφίδος του καὶ τὰ ὄντοματ' αὐτῶν πρωτοστατηρόντων καὶ συμβαλλόντων ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων τῶν εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ἀγῶνα.

A. M.

ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΩΤΗΣΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΚΑΤΑΧΩΡΟΥΜΕΝ ΤΑ ΚΑΤΩΘΙ

Οἱ περὶ πίστεως, μυστηρίων καὶ τῆς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας θεμελιώδεις νόμοι—γράφει ὁ Μίλλας—ἐθεσπίσθησαν ἐπὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ τεθέντος θεμελίου, κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, βραδύτερον δὲ ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Οἱ νόμοι οὗτοι ὑπ' οὐδενὸς δύναται νὰ μεταβληθῶσιν ἢ νὰ καταργηθῶσιν, ἀλλὰ διαμένουσιν εἰς τὸν αἰῶνα ἔχοντες ἀπόλυτον ἰσχὺν καὶ κύρος. Ἡ αὐθαρέτης παράβασις ἐπισκόπου τινὸς ἢ μερικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν θεμελιωδῶν κανονικῶν διατάξεων τῶν δεχθεισῶν ὑπὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, καθίστασι νὴν σχετικὴν ἐκείνην Ἐκκλησίαν σχισματικὴν κοινωνίαν, ὃ δὲ ἀποδειχθεὶς ἐνοχος ταιαύτης πράξεως Ἐπίσκοπος καθαιρεῖται... τοῦτοῦνεκα, ἡ νομοθεσία τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐν ταῖς Συνόδοις οὐδαμῶς δύναται νὰ θίγῃ ζήτημα τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας, ἡ δογματικῆς, λειτουργικῆς πνευματικῆς ἡθικῆς φύσεως.

Ἡ καθόλου Ἐκκλησία ἐπέστησεν ἀνέκαθεν σύντονον τὴν ἑαυτῆς προσοχὴν, ἵνα μὴ ἄλλως τὰ τοιαῦτα ζητήματα διεξάγωνται καὶ τηρῶνται ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαις ἢ ἐν παντὶ ὠδιακελεύονται αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, τὴν ἐλαχίστην δὲ ἐν τοῖς τοιοῦτοις παράβασι καὶ μονομερῇ παρέκκλισιν τῆς μᾶς ἢ τῆς ἄλλης μερικῆς Ἐκκλησίας κατέκρινε καὶ τὴν ὁρθὴν ὁδὸν καθυπέδειξε... Ἐὰν δὲ ποτὲ μερικὴ τις Ἐκκλησία ἐκδῶ νόμον τινὰ μὴ στηριζόμενον ἐπὶ αὐστηρᾷ κανονικῇ βάσει, ὀφείλει αὕτη ἡ ἰδία καὶ ἀμέσῳ πρωτοβουλίᾳ, νὰ φροντίσῃ δεόντως ὁ-

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

(Εὐαγγέλιον Ἰωάν. δ'. 5—42)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

«Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνούντας Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν».

Αὐτοὺς τοῦ λόγου τοὺς θαυμασίους εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν Σαμαρείτιδα τὴν ὁποίαν συνήντησεν εἰς τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὴν πόλιν τῆς Σαμαρείας τὴν λεγομένην Σιχάρ, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐρωτήματός της «ποῦ δεῖ προσκυνεῖν τὸν Θεὸν ἐν τῷ ὄρει τοῦτο Γαριζὴν ἢ ἐν Ἱερουσαλὺμ;». Οὕτως ἐν τῷ ὄρει τούτῳ, οὕτως ἐν Ἱερουσαλὺμοις, ἀλλ' ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, λέγει ὁ Κύριος, προσκυνεῖται ὁ Θεός.

Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα εἶπεν πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα ὁ Κύριος δὲν εἶναι βλήθη φανερὰ καὶ πρόσκαιρος, ἀλλὰ πνεῦμα αἰώνιον καὶ αἰώνιον δὲν εἶναι βλήθη πεποιημένη καὶ ἀτελής, ἀλλὰ πνεῦμα ἀπειρον καὶ τέλειον δὲν ἔχει λοιπὸν καμμίαν σχέσιν μετὰ τῆς ὕλης τὰς ἀτελείας καὶ ἀδυναμίας, οὕτως «κατοικεῖ εἰς ναοὺς χειροποιήτους ἀλλὰ πνεῦμα πανεπίσκοπον καὶ παντέλειον ὁ Θεὸς Νὰν ἔχει πᾶσαν ἀνθρωπίνην καρδίαν, πληροὶ διὰ τῆς Θείας Του παρουσίας τὰ πάντα, καὶ εἶναι πανταχοῦ παρών».

Καὶ ἐνὰ τοιοῦτον Θεόν, πνευματικόν, ἀπειρον, παντέλειον, Πατέρα πατέρα τῶν ἀνθρώπων, —ἀληθινὸν καὶ ἰόνον Θεόν— ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ τρέπει νὰ τὸν λατρεύωμεν», διακηρύττει ὁ Ἰδιος ὁ Θεός.

Πνεῦμα λοιπὸν ὁ Θεὸς καὶ ὡς τοιοῦτον δὲν ἐπαναπαύεται εἰς λατρείας τυπικὰς, νεκρὰς καὶ ξηρὰς, ἀλλ' «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν λατρεύωμεν».

Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ κολλίτερος τρόπος λατρείας τοῦ Θεοῦ; Εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως προσφέρωμεν. Ὁ βίος ὁ ἅγιος. Ἡμεῖς τὸν λατρεύομεν μετὰ πομπῶδεις τελετὰς, μετὰ λιονείας μεγαλοπρεπείας, μετὰ κωδωνοκρουσίας ἐκκοφαντικὰς καὶ μετὰ ψαλμωδίας κοικίλλας εἰς τὰ ὅποια δὲν ἀναπαύεται ὁ Θεὸς ἂν δὲν προσφέρωμεν Αὐτῷ τὸ Ε-γὼ ἡμῶν. Δὲν θέλει ὁ Θεὸς πομπώδεις τελετὰς καὶ λιτανείας καὶ τύμματα καὶ ψαλμοὺς θέλει νὰ ἀκούσῃ τὸ οὐ Θεοῦ Παύλου. «Ζῶ οὐκέτι ἐγὼ ζεῖ

ως ἀνακληθῇ ὁ ἐκδοθεὶς νόμος... Ἡ ιστορία τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας ἀρρῆχει ἡμῖν τοιαῦτα παραδείγματα, τίνα πρόκεινται ἡμῖν πρὸς διδασκαλίαν αἱ ὁδηγίαι εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντα. Καὶ ἀραπέμπει ὁ Μίλλας εἰς τὸν Zhishman, ὑλλέξαντα τοιαῦτα παραδείγματα ἀναλήσεως νόμων, διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον, ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. (Μίλλας 642—44). Ἄλλως, κατὰ τὸν νομικὸν κανόνα ὃν ἐπικρατεῖται καὶ ὁ Βαλαμὼν (ἐρημν. ΙΘ' ἀνόνος Σαρδικῆς). Τὸ παρὰ κανόνας νόμον οὐχ' ἔλκεται εἰς ὑπόδειγμα.

δὲ ἐν ἐμοὶ ὁ Χριστός». Θέλει νὰ μᾶς ἴδῃ ταπεινούς καὶ πλήρους ἀγάπης πρὸς πάντας, πρὸς φίλους καὶ ἐχθρούς. Θέλει ἀπὸ ἡμᾶς χάριν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης νὰ θυσιάζωμεν ἑαυτοὺς καὶ πρὸ τῶν σκανδάλων νὰ γινώμεθα, ἔστω καὶ δίκαιον ἐὰν ἔχωμεν, ἡ γέφυρα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὁμονοίας καὶ τότε θὰ δεχθῇ καὶ τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς πανηγύρεις μας καὶ προσευχὰς μας διὰ τῶν ὁποίων προσπαθοῦμεν νὰ ἐκδηλώσωμεν τὴν πρὸς Αὐτὸν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην ἡμῶν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ Θεὸς εὐχαριστεῖται καὶ ἀναπαύεται εἰς τὸν ἄγνον, ἄμωμον, καθαρὸν καὶ χριστιανικὸν βίον ἡμῶν. Εἶναι Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ θέλει ἡμᾶς πνευματικῶς νὰ φρονώμεν, νὰ οκεπώμεθα, νὰ ζώμεν καὶ νὰ κινούμεθα. Ὅσοι δυνήσῃ νὰ προσανατολισθῶσιν εἰς αὐτὰς τὰς κατευθύνσεις γίνονται οἱ ἀληθινοὶ λάτρες τοῦ Θεοῦ, οἱ ὅποιοι ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ προσκυνοῦσι τὸν Θεόν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἂς ἐξετάσωμεν ἑαυτοὺς εἰμεθα οἱ ἀληθινοὶ λάτρες τοῦ Θεοῦ; Προσκυνοῦμεν τὸν Θεὸν ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ; Ὡς ἀλλοίμονον! ποῖος ἐξ ἡμῶν θὰ εὐρεθῇ τοιοῦτος; Μεγάλα καὶ λαμπρὰ πανηγύρεις καὶ ἐορτὰς θὰ εὐρωμεν ἀπειρους. Λιτανείας καὶ κωδωνοκρουσίας πολλάς. Παρατάξεις ψαλμωδίας καὶ ναοὺς μεγαλοπρεπείας ἀναριθμήτους. Πνεῦμα ὅμως οὐδαμοῦ. Κακίαν, φθόνον, μίσος, ἐκδίκησιν, ἀδικίαν, φιλαρέσκειαν, ἀνθρωπαρέσκειαν, ἐγωισμόν καὶ μετὰ τούτων—Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι—Δηλαθῇ θὰ εὐρεθῶμεν προσφέροντας εἰς τὸν Θεόν, Θυμίαμα εὐωσμὸν μετὰ δυσωσμίας ἀφωρήτου.

Πνεῦμα ὁ Θεὸς ἀδελφοί, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτὸν ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.

Μιμηθεῖτε τὴν Σαμαρείτιδα, ἡ ὁποία ἐνοήσασα τοὺς θεῖους τούτους λόγους τοῦ Σωτῆρος ἥλλαξεν βίον καὶ λάτριν ἀληθινὴν τοῦ Θεοῦ ἔγινε καὶ τοὺς συμπατριώτας της ἔσωσε καὶ ἁγία ἀνεδείχθη. Εἶθε ἀπὸ σήμερον νὰ λάμψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς ἀληθινοὶ λάτρες τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

ΚΥΡΙΑΚΗ τοῦ ΤΥΦΛΟΥ

(Εὐαγγέλιον Ἰωάν. θ' 1—39)

Συγκλητικὸν καὶ ἐξαίσιον εἶναι τὸ Θαῦμα τὸ ὁποῖον ἀναφέρει τὸ σημερινὸν εὐαγγέλιον. Θαῦμα τὸ ὁποῖον ἐτέλεσεν ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου καὶ Εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων.

Θαῦμα τὸ ὁποῖον διὰ μέσου τῶν αἰώνων παρουσιάζει τὴν καλωσύνην τοῦ Γλυκητάτου Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν ἀνακηρύσσει Σωτῆρα τῶν ἀνθρώπων καὶ φυγαδευτὴν τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστυχίας. Τὸν παρουσιάζει φωτοδότην. Καὶ εἶναι τοιοῦτος, διότι αὐτὸς εἶναι τὸ φῶς—Ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου.—Φῶς εἶναι ὁλος—Φῶς ἡ μορφή Του—Φῶς τὰ ἔργα του—Φῶς καὶ οἱ λόγοι Του. «Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾖ, Φῶς εἰμὶ τοῦ κόσμου». Δὲν εἶναι φῶς καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ τοὺς ὁποῖους εἶπεν πρὶν χαρίσῃ εἰς τὸν τυφλὸν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν;

Τι θαυμασία διδασκαλία! τι ἐξαίσιον νοήματα! ἐλέχθησαν πρὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης καθ' ἣν ἐχαρίσατο ὁ Σωτὴρ τὸ φῶς εἰς τὸν ἐκ γεννητῆς Τυφλόν.

Μέσα εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξαίσιον καὶ θαυμασία τὰ ὁποῖα εἶπεν ὁ Κύριος εἶναι καὶ τὸ γεγραμμένον σάλπισμα... «Ἐρχεται νῦν, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι».

Τρομερὸν τὸ γεγραμμένον! συγκλονιστικὸν τὸ σάλπισμα! Ἡμεῖς ζῶντες τὸν παρόντα βίον νομιζόμεν ὅτι πάντοτε θὰ ζῶμεν καὶ τέλος ἐν αὐτῷ δὲν ὑπάρχει. Ὅμως ὁ Κύριος διασαλπίζει καὶ λέγει «Ἐρχεται νῦν, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι».

Ναὶ ἀδελφέ μου ἀναγνώστα, τὴν ἡμέραν καὶ τὸ φῶς καὶ τὴν δρασιν τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας, ἀκολουθεῖ ἡ νῦν τοῦ θανάτου μίαν ἡμέραν, εἰς ἡμᾶς ἄγνωστον, ὁ θάνατος θὰ ἀπλώσῃ ἐπ' αὐτὴν τὰς σκοτεινὰς καὶ παγεράς καὶ βαρεῖας πτέρυγας του, καὶ ἡ ζωὴ θὰ μᾶς ἀφήσῃ καὶ τὸ σῶμα μας θὰ διαλυθῇ, καὶ ἡ ψυχὴ μας, ἀδρανὴς τότε καὶ ὑπόδικος, θὰ σταθῇ πρὸ τοῦ Θρόνου τοῦ πλάστου της, διὰ τὰ δῶση λόγον, ἂν τὸ ἔργον της ἐξέτελεσε, ἐν ὅσῳ ἡ ἡμέρα τοῦ ἐπιγείου βίου της διήρκει.

Ὡς ἀλλοίμονον! ἐὰν τὸ ἔργον τῆς κατὰ Χριστὸν μορφώσεως καὶ ἀναγεννήσεώς μας δὲν ἤρξισαμεν κἂν ἡ δὲν ἐφέραμεν εἰς πέρας κατὰ τὸν ἐπίγειον βίον μας, τότε, μετὰ τὸν θάνατόν μας, καὶ νὰ θέλωμεν δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐκτελέσωμεν, διότι «ἐν νύκτι κατεῖς δὲν δύναται νὰ ἐργάζεται» διότι ἔληξεν φεῖ! δι' ἡμᾶς τὸ στάδιον τῆς ἐργασίας διὰ τὴν σωτηρίαν μας καὶ ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως καὶ τῆς ἀνταποδόσεως.

Κάθε καλὸν χριστιανὸν πρέπει οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος νὰ διατηροῦν ἐν ἐργηρόρει καὶ πάντοτε οὕτως νὰ ζῇ τῇ φῶς ἀπὸ τὸν φωτοδότην, ἵνα ἐν τῷ φωτὶ Αὐτοῦ περιπατῶν ἐκτελῇ τὰ ἔργα τοῦ φωτός ἕως ἡμέρας ἐπὶ, ἵνα μὴ καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ σκοτός τῆς νυκτός καὶ ἀνευ ἔργων κληρονομήσῃ τὸ αἰώνιον σκότος.

Τὸ φῶς τοῦ Σωτῆρος, ἂς φωτίσῃ ὁλων τῶν Χριστιανῶν τὰς καρδίας καὶ ἂς μεγαλοπυρρῶσιν πνευματικῶς, ἵνα δταν ἔλθῃ ἡ νῦν εὐρὴ ἡμᾶς πλουσίους ἔργων καλῶν καὶ ὡς ὁ Τυφλὸς λαβὼν τὸ φῶς ἔχαιρε ἀπολαμβάνων τὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀπολαμβάνωμεν τὰ ἀγαθὰ τῆς Αἰωνίου ζωῆς. Ἀμήν.

† Ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἐφημερίων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιῶν, τόσῳ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ ὅσῳ καὶ εἰς τὰ διάφορα παραρτήματα τῶν ἐπαρχιῶν, ὅτι ὀφείλουσι συμφώνως πρὸς Κυβερνητικὴν διάταξιν νὰ ψάλλωσι τὸν πολυχρονοσμὸν τοῦ Βασιλέως πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἱεροῦ Ἀποστόλου κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς λοιπὰς ἐορτὰς ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἡμῶν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ.

† Ὁ Γραμματεὺς Ἀντώνιος Μουστάκας

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὴν 21ην τοῦ παρελθόντος μηνός, ὁ Ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Κύριος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ μετέβη σιδηροδρομικῶς εἰς Χαλκίδα ἔνθα κατὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Μυροφόρων ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐκεῖσε Ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας, ὁμιλήσας ἐν ἐκτάσει πρὸς τὸ πολυπληθές ἐκκλησίασμα μετὰ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον λαβὼν ἐπίκαιρον θέμα τὸν ζῆλον, τὴν εὐλάβειαν, τὴν γενναιοφυλίαν καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετὰς τῶν Ἁγίων Μυροφόρων Γυναικῶν, καὶ τὴν αὐταπάρνησιν τῶν Ἁγίων Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου ὧν τὴν μίμνησιν θεομῶς συνέστησεν.

Ὁ Ἅγιος Πρόεδρος ἔμεινεν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ὅλης ἐργασίας τοῦ Αἰδουμένου Ἱεροῦ καὶ Ἰωάννου Φοργίου ἐφημερίου τοῦ Πορταρῆματος κατατίσαντος τόσον καλὸς τὸ ἐαυτοῦ ἐκκλησίασμα. Ὅχι δὲ ὀλιγωτέρα ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς Αὐτοῦ Πανιερότητος ἰδοῦσης καὶ τὴν ἀρμονικὴν συνεργασίαν τοῦ δωδεκαμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Πορταρῆματος ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ κ. Παντελῆ Γεωργουδάκη.

Τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς ὁ Ἅγιος Πρόεδρος ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν δὲ πρωτὰν τῆς ἐπομένης ἡμέρας κατέβη λιάν πρωτὶ εἰς Πειραιᾶ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου, Φιλίππου ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἐπισκεφθεὶς μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ εὐχήσας τοὺς ἐορτάζοντας κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐκ τῶν ὑμετέρων ἀδελφῶν.

Κατὰ τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας ὁ Ἅγιος Μεγαρίδης κ. ΧΡΥΣΤΟΦΟΡΟΣ ἐχοροστάτησεν εἰς τοὺς ἐν Πειραιεὶ Ἱεροὺς Νοῦς, ὁ δὲ Σεβασμιώτατος Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου προσέειπε ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας τελεσθείσας ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Καισαριανῆς ἔνθα καὶ ἱεροῦργησεν ὁμιλήσας διεξοδικῶς μετὰ τὸ θεῖον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Τὴν 1ην Ἀπριλίου Κυριακὴ τῶν Βαΐων ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν παρέστη καὶ ἠυλόγησε τὴν ἑορτὴν ἐπενδύσεως καὶ ὑποδήσεως ἐβδομήκοντα πέντε ἀπόρων καὶ ὀρφανῶν Μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἑορτὴ σεμνὴ καὶ ἐπιβλητικὴ ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐν Ν. Νικαίᾳ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἀπήγγειλαν ποιήματα καὶ ἔψαλον ᾠδαί, ὁμίλησεν δὲ ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Πρώην Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐξάρας τὸ μέγα ἔργον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ ἐκφράσας τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ὑπὲρ τῆς προόδου αὐτῶν καὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ των.

Ἡ ἐπένδυσις καὶ ὑπόδησις τῶν μαθητῶν ἐγένετο δι' οικονομικῆς ἐνισχύσεως ἐκ δραχ. τετρακοσίων χιλιάδων τοῦ ταμείου τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκ διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου ἐκ δωρεῶν καὶ Συνδρομῶν, τῶν Φιλανθρώπων τῶν προσφερομένων διὰ τῶν κυρίων καὶ δίσκων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῶν Ναῶν Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν, καὶ δι' ἰδιαιτέρας οικονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ Ι.

Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος καὶ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Κοσμᾶ.

ΤΑ ΦΙΛΟΠΤΩΧΑ ΤΑΜΕΙΑ

Ἡ φιλανθρωπικὴ δράσις τῶν ἐνοριακῶν φιλοπτώχων Ταμείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθ. Χριστ. Ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ ὑπῆρξεν ἐξαιρετικὴ. Διενεμήθησαν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἁγίου καὶ Σωτηρίου Πάσχα σημαντικὰ χρηματικὰ ποσὰ εἰς πτωχοὺς καὶ πάσχοντας ἀδελφούς ἡμῶν χριστιανούς πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ δίκαιον ἔπαινον τῶν ἐργαζομένων ἐν αὐτοῖς εὐλαβεστάτων Ἐφημερίων Κυρίων Ἐπιτρόπων καὶ Φιλανθρώπων Κυρίων αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὰς ἐπιτροπὰς τῶν ἐνοριακῶν φιλοπτώχων Ταμείων.

Εὐχόμεθα αὐτοῖς τὴν ἐξ ὕψους ἀνταπόδοσιν. Ἡ δὲ Ἱερὰ Σύνοδος σεμνυνόμενη καυχᾶται διὰ τὰ τόσον καλὰ τέκνα Αὐτῆς καὶ ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειάν της σὺν ταῖς εὐλογίαις καὶ εὐχῇς Αὐτῆς πρὸς αὐτά.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ
ΝΕΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΘΗΒΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 29ην Ἀπριλίου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν μετέβη εἰς Θήβας καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὸν πάνδημον ἐορτασμόν τοῦ Πολιούχου τῶν Θηβῶν Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου ἐλεήμονος Καλοκτενούς.

Ὁ φερώνυμος Ἱερὸς Ναὸς εὐρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἀνοικοδομηθεὶς ὑπὸ τῆς αἰμνήστου καὶ εὐσεβεστάτης Βασιλείας τῶν Ἑλλήνων Ὁλγας πρὸς τιμὴν τοῦ Προστάτου καὶ Πολιούχου Ἐπισκόπου Θηβῶν Ἁγίου Ἰωάννου Καλοκτενούς.

Ὁ Ναὸς οὗτος παρεχωρήθη πρὸ ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀἵμου τῶν Θηβῶν εἰς τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους ἀκολουθούοντας τὸ Ὁρθόδοξον ἐορτολόγιον, ἵνα τελῶσι οὗτοι ἐν αὐτῷ τὰ Θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα.

Ἡ πανήγυρις διεξήχθη ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ βαθύτατῃ συγκινήσει.

Ἡ Θ. Λειτουργία ἐτελέσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προεξάρχοντος τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ Προέδρου Αὐτῆς κ. Χρυσόστομου συμπαραστατομένης ὑπὸ δύο Διακόνων καὶ δέκα Πρεσβυτέρων καὶ Ἀρχιμανδριτῶν.

Ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος ἐξεφώνησε λόγον λιαν ἐπιτυχῇ καὶ ἐμπνευσμένον ὅστις ἠδυσχρίστησεν καὶ κατέδελξεν ἅπαν τὸ ἀκρατήριον εἰς ὃ συγκατέλεγοντο καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς Πόλεως μετὰ τῶν πληρεξουσίων Βουλευτῶν, οἵτινες δὲν παρέλειψαν νὰ ἐκφράσωσι ζωηρῶς τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῶν.

Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐγένετο περιφορὰ τῆς Ἁγίας Ἱερᾶς Εἰκόνης τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ἀπειρον πλῆθος χριστιανῶν.

Ἡ πόλις τῶν Θηβῶν πλήρης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως καὶ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ, ὑπεδέχθη καὶ προσέπεμψεν τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀπεκδεχομένη τὴν εὐλογία αὐτῶν.

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν ἐκ Θηβῶν ἀναχωρήσαντες μετέβησαν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν παρὰ τὸ Λιόπσει τῆς Ἀττικῆς Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Πατρὸς Ἀκακίου ἐορτάζουσιν καὶ πανηγυρίζουσιν τοὺς Ἁγίους Τρεῖς νέους Ὁσιομάρτυρας Ἀκάκιον, Ἰγνάτιον καὶ Εὐθύμιον παρακολουθήσαντες τὴν τελεσθείσαν ὁλονυκτίον ἀγρυπνίαν κατὰ τὴν Δευτέραν ἑσπέρας πρὸς τὴν Τρίτην 1ην Μαΐου ἔνθα καὶ κατὰ μὲν τὰ μέσα τῆς ἀγρυπνίας ὁμίλησεν ὁ Ἅγιος Μεγαρίδης κ. Χριστόφορος, κατὰ δὲ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἱεροῦργησας ὁμίλησεν συγχρόνως ὁ Ἅγιος Πρόεδρος μετὰ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον.

Τὴν πανήγυριν ταύτην τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐτίμησε πλῆθος πιστοῦ λαοῦ ἐκ Πειραιῶς, Ἀθηνῶν καὶ τῶν Περιχώρων ἔλαβον δὲ μέρος εἰς αὐτὴν καὶ οἱ Πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδρίται κ.κ. Ἀρτέμιος Νοδάρης, Μορτύριος Ζούλιας, Κοσμᾶς Καραμπελάς, Λογγίνος Χαντζηστεφάνου, Ἀντώνιος καὶ Ἀντώνιος Νεοσκητιῶται, Γεράσιμος Βράκας καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὴν 13ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου πηγῆς ἐώρτασε πανηγυρικῶς τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ ὁ ἐν Πειραιεὶ φερώνυμος Ἱερὸς Ναός.

Ἀφ' ἑσπέρας ἐψάλη ὁ Μέγας Ἐσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. Πολυκάρπου ὁμιλήσαντος ἐπὶ τοῦ Κοσμοσωτηρίου καὶ χαρμοσύνου γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἡ Θεία Λειτουργία ἐτελέσθη τὴν ἐπομένην ἐπακολουθησάσης τῆς Ἱερᾶς Λιτανείας καὶ περιφορᾶς τῆς γίας Εἰκόνης.

Κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ Λιτανείαν ἐχοροστάτησεν καὶ ὁμίλησεν ἑμπεριστατομένως ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος εἰς πλῆθος ἀπειρον Χριστιανῶν τὸ ὁποῖον μετ' εὐλαβείας παρηκολούθησεν τὴν δλην ἑορτὴν. Ὁ Ἐφημέριος καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ναοῦ ἐπέδειξεν ζῆλλον καὶ δραστηριότητα πρὸς καλλιτέραν ἐπιτυχίαν τῆς πανηγύρεως ἥτις καὶ ὑπῆρξεν τελεία καὶ μεγαλοπρεπής.

Ο ΘΕΟΣ ΠΑΙΔΕΥΕΙ
ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΕΙ ΤΟΥΣ ΜΑΓΟΥΣ

Οἱ προστρέχοντες καὶ ἐπιδομένοιο εἰς μάγείας τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς βεβαίως ἡ Ἁγία Γραφή ἢ Ἱερὰ Παράδοσις καὶ οἱ Θεοὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας.